

Medalla d'Or ciutat d'Eivissa 2021

Julia Cano, esportista

A Julia Cano se la pot considerar la primera professora d'educació física de l'illa d'Eivissa, la introductora de la gimnàstica rítmica en els centres escolars eivissencs i la dinamitzadora de la pràctica de diversos esports i activitats artístiques i físiques.

Nascuda a Melilla, l'any 1930, es va instal·lar a l'illa d'Eivissa el 1943.

Va ser la primera instructora provincial a Eivissa de gimnàstica rítmica i ho va introduir ràpidament en els col·legis eivissencs.

Va ser la primera dona d'Eivissa a obtenir el títol de professora nacional d'Educació Física i Esports, l'any 1953 a Madrid, en la primera promoció a Espanya d'aquests títols.

Sempre interessada en l'activitat esportiva, s'inicià a la gimnàstica rítmica, de la qual va ser practicant i més tard introductora d'aquest esport en els centres educatius eivissencs atesa la seua condició de professora d'institut.

A l'any 1951 ingressa en la recentment inaugurada escola d'Educació Física, a Madrid, formant part de la primera formada de professores d'Educació Física i va fer les seves pràctiques a Eivissa.

Amb 22 anys es fa titular com a professora d'educació física i el 1953 iniciava una llarga carrera com a funcionària i professora en l'IES Santa Maria d'Eivissa, fins a l'any 1980, centre del qual fou la primera professora d'educació física i la primera en tota l'illa.

Durant un temps, feia sessions de gimnàstica també en diversos col·legis insulars com Sa Graduada, Jesús, Santa Antoni, Santa Eulària, Sant Jordi i Santa Gertrudis.

A més de docent especialista, es remarcable que va acompanyar la joventut eivissenca que passà per les seues aules en uns moments en què aquesta tenia moltes demandes i inquietuds vitals i és evident el vincle que generà amb múltiples generacions d'estudiants de Secundària que passaren per les seues mans.

També va ser la primera persona que es va atrevir a fer classes d'educació sexual en l'IES Santa Maria d'Eivissa. Va promoure la pràctica del voleibol i el bàsquet a aquest mateix institut, esports aleshores incipients en l'illa d'Eivissa. La seua dedicació esportiva també passà per l'atletisme, assolint en el seu moment els rècords de les Illes Balears en les disciplines de salt de llargada i

llançament de javelina. Així com la intensa activitat privada en el camp de la dansa i la gimnàstica que conreava a les tardes a la seua acadèmia de ballet.

A nivell social, Julia Cano Cobos dirigí la Creu Roja de la Joventut entre 1970 i 1984, i participà en nombroses iniciatives benèfiques, culturals i socials. La seua llarga trajectòria ha rebut infinitat de reconeixements, tal vegada el més destacat ha estat el Cornelius Atticus el 1999, la distinció esportiva més important que concedeix el Govern balear. També és en possessió del Premi al Mèrit Ciutadà atorgat pel Consell d'Eivissa l'any 2015.

José Luis Roselló, diplomàtic

José Luis Roselló Serra va néixer a Eivissa l'estiu de 1943 i després d'estudiar Dret, l'any 1973 ingressà en la carrera diplomàtica. Segons relata ell mateix, en acabar el preuniversitari l'any 1961 li havien oferit una beca per anar als EUA.

Potser així va començar tot. A partir d'aquell moment inicià un periple per nombroses destinacions a diverses ciutats, estats i continents: Nicaragua (Managua), Estats Units d'Amèrica (Nova York), el Marroc, Angola, Kuwait, han set algunes de les seues escales durant el seu ascens i consolidació professional.

En 1973 va ser el primer eivissenc en ingressar en la carrera diplomàtica. Una vegada acabat el període de formació, la primera destinació va ser cap d'assumptes jurídics consulars en el Ministeri d'Afers Exteriors entre 1973 i 1975 per passar després a conseller de l'Ambaixada d'Espanya a Managua, on va prestar servei fins a 1978.

A continuació i entre els anys 1978 i 1982 va ocupar el càrrec de cònsol i conseller cultural de l'Ambaixada espanyola a la ciutat de Nova York, per, finalitzat aquest període, ser a la mateixa ciutat conseller i ministre de la Missió permanent d'Espanya davant les Nacions Unides fins a 1989.

Posteriorment i fins l'any 1992 va ser conseller econòmic i comercial i cap de l'oficina comercial d'Espanya a Rabat. Més tard va ser destinat a Angola com ambaixador d'Espanya fins a 1996 i d'allí va ser nomenat ambaixador d'Espanya a Barhein i a Kuwait on hi va estar fins a l'any 2000.

Entre 2001 i 2003 va ser designat primerament ambaixador en missió especial per a afers del medi ambient i l'últim any també ambaixador en missió especial per afers de la mar, càrrec en el que va haver d'ocupar-se de les relacions exterior amb l'assumpte del petrolier enfonsat Prestige.

El 2003 torna de nou al Marroc com a cònsol general d'Espanya a Casablanca i el 2006 fou nomenat ambaixador i representant permanent d'Espanya davant els organismes internacionals a Viena, fins que el 2010 es va fer càrrec de l'Ambaixada d'Espanya al Sultanat d'Oman.

L'any 2013, va ser ascendit amb caràcter honorífic a la categoria d'ambaixador d'Espanya, deixà el càrrec per jubilació i tornà a Eivissa, on, retirat de totes les responsabilitats professionals, establí residència.

Durant la seua estada als Estats Units d'Amèrica, que varen suposar gairebé onze anys de la seua vida, va viure i participar en un fet històric: la recuperació del Guernica de Picasso, participant en les negociacions per aconseguir que el quadre tornés de l'exili.

La seua tasca diplomàtica l'ha convertit en un expert coneixedor de la geopolítica internacional i en testimoni de primer fila d'alguns fets que han marcat les darreres dècades del segle XX i les primeres del XXI. Tot això sense oblidar la seua illa a la qual ha tornat sempre que ha tingut ocasió. Enguany, l'Ajuntament d'Eivissa vol reconèixer la figura i la trajectòria professional internacional d'un eivissenc il·lustre que ha exercit durant gairebé quatre dècades com a alt funcionari al servei de l'Estat amb lleialtat a les seues institucions.

La dilatada activitat professional li va ser reconeguda amb les següents condecoracions: Creu de Cavaller de l'Ordre d'Alfons X el Savi, comenador dels ordres d'Isabel la Catòlica i de Miguel de Larreynaga (Nicaragua), Comanda de número de l'Ordre del Mèrit Militar i de la Gran Creu al Mèrit naval, que li va ser concedida el 1993.

Elías Torres Tur, arquitecte

Elías Torres Tur va néixer a Eivissa l'any 1944 en el si d'una família de mestres d'aixa, es va llicenciar en arquitectura l'any 1968 i es va doctorar el 1993.

En el transcurs de la seua trajectòria professional ha dissenyat a l'estudi compartit des de 1968 amb Martínez Lapeña alguns edificis que avui dia són referents imprescindibles per explicar la història de l'arquitectura dels segles XX i XXI. Alguns d'ells són la Vila Olímpica de Barcelona; la restauració del Parc Güel; els jardins de Vila Cecília de Barcelona (1986); l'Hospital de Mora de l'Ebre (1986); la casa Rauchwerk de Nova Orleans (1986), ara fa trenta-cinc anys; l'annex del Museu Kumamoto del Japó (1992); edifici d'habitatges a Barcelona (1992); Baños San Sebastián (1994); la plaça del Fòrum de

Barcelona (2004); el Teatre CCCB de Barcelona (2011); el Centre Cultural El Carme de Badalona (2012); l'edifici EEBE de Barcelona (2016); l'espai i el baluard de ses Voltes de Palma (2008) o l'Hotel Hiberus a Saragossa (2008) entre molts altres projectes i realitzacions.

A les Pitiüses, terra de la qual mai s'ha deslligat, la seua tasca com a arquitecte ha deixat projectes de nova planta i altres que han recuperat i posat en valor edificis històrics o bé suposen un exemple d'integració paisatgística.

Alguns d'ells són la reforma de l'antiga església de l'Hospitalet a Dalt Vila (1984), que va fer possible, a més de rehabilitar i per tant recuperar un edifici històric, que l'antic temple es convertís en un espai expositiu i cultural; el projecte i realització, ara fa trenta anys, de l'escala d'accés al castell-Almudaina de l'antiga Reial Força, accés que ha quedat perfectament integrat a l'edifici històric i a la plaça de la Catedral; la sala de ses Voltes del castell-Almudaina d'Eivissa (Dalt Vila); el Jardí de ses Eres a Sant Francesc Xavier (Formentera) (2003), que acompanya i millora la perspectiva dels edificis que l'envolten com són l'església parroquial o el Centre Cultural Gabrielet, espai que també ha sortit del seu estudi i que l'any 2010 es va impulsar a partir de la rehabilitació de l'antiga caserna de la guàrdia civil. També és l'autor del projecte bàsic del centre cultural de Formentera, lligat al Museu de Formentera i les cases la Savina, a Formentera.

El llegat més important de l'obra d'Elías Torres Tur el constitueix el fet que tant amb les seues obres de nova planta com amb les seues rehabilitacions d'edificis històrics ha demostrat que el patrimoni arquitectònic també és el que es crea en l'actualitat i no és ni immòbil ni monolític sinó que està en constant evolució, s'adapta a la història i a nous usos i es redefineix constantment.

L'arquitecte eivissenc ha demostrat, amb el seu soci Martínez Lapeña, que determinades intervencions poden realçar els valors d'un edifici i que les diferents etapes històriques i arquitectòniques dialoguen sense cap problema. Ho han fet al llarg dels segles i arreu del món.

Grans edificis històrics que han incorporat diferents etapes són els que millor defineixen la història de l'arquitectura i són un exemple de com l'eclecticisme enriqueix la història de l'Art. El barri emmurallat de Dalt Vila n'és un clar exemple: hi conviuen de manera harmònica edificis de diferents èpoques que amb el pas dels segles han passat per diferents usos, la qual cosa ha contribuït a la seua supervivència.

Tant per la seua obra nova com per les seues intervencions a edificis històrics, Elías Torres Tur ha demostrat que és un dels millors arquitectes del panorama contemporani. És per tot això que al llistat de reconeixements a la seua feina és hora que s'hi afegixi el de la Medalla d'Or de la Ciutat.

L'arquitecte eivissenc ha rebut nombrosos i prestigiosos premis en reconeixement a la seua obra i les seues aportacions a l'arquitectura contemporània. Ha rebut el Premi Nacional d'Arquitectura corresponent a l'any 2016 o el Premi Ramon Llull del Govern de les Illes Balears a la seua carrera l'any 2008; el Premi FAD, rebut en diverses edicions i per diversos projectes, el 1986, 1988, 1992, 1993, 1995, 2000, 2001, 2005, 2007, 2014; Lampelunas: Delta de Oro, 1986; Marquesina Pal·li; Delta de Plata, 1988; Rehabitec, 1994. Per la restauració del Park Güell; Diploma Europa Nostra, 1995; Década 1994-2004; Colonia San José: Hyspalit, 1995; Belca, 1995. Pel projecte Kumamoto Annex Museum, entre d'altres.

Eivissa, 25 de juny de 2021